

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: CH. B. M.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2004, č. j. 60 Az 67/2004 - 20,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 67/2004 - 20 ze dne 19. 10. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 534/VL - 10 - 17 - 2004 ze dne 10. 3. 2004, jímž byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud se nezabýval skutečnostmi, které uváděl jako rozhodné pro posouzení opodstatněnosti humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ohledně nichž má stěžovatel za to, že jsou naplněny a že mu tedy žalovaný měl azyl udělit. Žalovaný dle stěžovatele splnění těchto podmínek nezkoumal. Kromě toho stěžovatel namítá, že ekonomické problémy v zemi svého původu měl též, ty však nebyly hlavním důvodem, pro který o udělení azylu žádal. Podstata stěžovatelovy žádosti spočívá nikoli v ekonomickém aspektu, neboť ten představuje až následek neuspokojivé hospodářské,

politické a právní situace v zemi jeho původu, v níž nejsou zaručena základní hospodářská a sociální lidská práva. Krajský soud dle stěžovatele rovněž uvedl, že žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, nezabýval se však tím, zda žalovaný nevyložil tento pojem příliš úzce. Stěžovatel tu poukazuje na skutečnost, že se po živelné pohromě v zemi svého původu nedomohl svého práva na pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek, které zaručují demokratické státy dodržující lidská práva. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost odmítnout, neboť námitka stěžovatele je dle jeho názoru nepřijatelná. Kasační stížnost se v důvodech míjí s napadeným rozsudkem.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení výslovně poukazyval na potřebu legalizovat si svůj pobyt v České republice, neboť v zemi svého původu měl ekonomické potíže, neměl kde bydlet, neboť jeho vesnice byla postižena záplavami, neměl práci, stejně jako další členové jeho rodiny, nemohl se tak uživit, a proto ze země svého původu odešel. Od té doby pobývá v České republice, hodlá zde totiž pracovat. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že v případě stěžovatele byly dány důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona. Z obsahu soudního spisu pak mimo jiné vyplývá, že stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž kromě procesních vad řízení před žalovaným, jež ponechal v rovině citací jednotlivých ustanovení správního řádu, namítal splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, přitom ohledně tzv. humanitárního azylu poukázal na konstrukci podávanou ze zákona o azylu, podle níž byl-li § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu aplikován důvodně, pak se krajský soud neměl otázkami splnění podmínek § 14 zákona o azylu vůbec zabývat. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 8. 11. 2004, ten jej dne 10. 11. 2004 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud přípustnou, neboť stěžovatel míří na splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pro které mu azyl měl být udělen, což namítal již v žalobě, avšak krajský soud se těmito skutečnostmi nezabýval. Nejvyšší správní soud tak podle obsahu kasační stížnosti dovozuje, že stěžovatel ve skutečnosti namítá nevyčerpání předmětu celého řízení, tj. nevyřešení otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, což naplňuje kasační důvod spočívající v jiné vadě řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a nabízí k závěru ohledně splnění těchto podmínek argumenty o obecném nedodržování lidských práv v zemi jeho původu.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatel) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno,

že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto v případě, kdy je aplikován § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, není již důvodu se kumulativně zabývat aplikací § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval důvodností aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přitom shledal, že toto ustanovení bylo aplikováno důvodně. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení setrval na konstataci důvodů, pro které o azyl požádal, směřujících k legalizaci pobytu v České republice a ke snaze odstranit negativní ekonomické důsledky spojené s životem v zemi jeho původu, pak jeho tvrzení zřetelně nenasvědčovala tomu, že by byl nebo mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno nebo že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Neposkytnutí pomoci po záplavách, jež zemi původu stěžovatele postihly, není přímou ani nepřímou persekucí ze strany státu, jež by mohla být považována za pronásledování. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává.

Dospěl-li krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, a dospívá-li Nejvyšší správní soud k témuž závěru, potom se krajský soud neměl samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, jak stěžovatel v žalobě požadoval. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničem, co by svědčilo o tom, že by byl jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Takové posouzení tedy krajský soud neuskutečnil správně. Námitka stěžovatele tedy důvodnou není.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak,

že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu